

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/661/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214640
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214640.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/229/2012-131 zo dňa 16. mája 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Martin. Za preukázanú považoval (aj vzhľadom na závery odvolacieho súdu v obdobných veciach) okolnosť predbežného prerokovania nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

V rámci meritórneho posúdenia vychádzal zo zistenia, že v dotknutej exekučnej veci (sp. zn. tamojšieho súdu 17Er/3216/2006) v rámci rozhodovania o návrhu navrhovateľa (v pozícii oprávneného) je „možné vidieť“ prieťahy v konaní a tým i nesprávny úradný postup v období od 29.7.2011 do 5.4.2012. Ďalšou podmienkou úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je však preukázanie ich vzniku. Okresný súd uzavrel, že v danej spojitosti navrhovateľ neprodukoval žiadny dôkaz. Tvrdenie navrhovateľa o tom, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku vyhodnotil ako nepresvedčivé; navyše takýto dôkaz mal predložiť už v čase podania návrhu v septembri 2012. Okresný súd preto dotknutý návrh na doplnenie dokazovania zamietol.

O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v spore úspešnému odporcovi právo na ich náhradu nepriznal, lebo ich vznik nepreukázal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že za situácie, kedy sa odporca k návrhu nevyjadril a zároveň bolo potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise, nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Taktiež však (súčasne) namietal, že okresný súd nesprávne prejednal vec v jeho neprítomnosti, lebo (on) predložil riadne zdôvodnenú žiadosť o zrušenie pojednávania. Pokiaľ súd ignoroval predmetnú žiadosť, odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V tejto spojitosti nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam a prednesom odporcu, k vykonaným dôkazom a ani sám nemohol navrhnúť dôkazy na podporu jeho tvrdení, preto došlo k porušeniu zásady

kontradiktórnosti. Odvolateľ upozornil, že pôvod listinných dôkazov nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň si okresný súd obsah a rozsah dokazovania určil (bez akéhokoľvek zdôvodnenia) sám.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach a je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viacero omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významné považoval nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil. Pokiaľ odporca nepredložil písomné vyjadrenie k návrhu, bol súd povinný rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Odvolateľ dodal, že konečné (meritórne) rozhodnutie neprichádzalo do úvahy tiež preto, že okresný súd nevyčkal na právoplatnosť rozhodnutia o jeho návrhu na prerušenie konania.

Podľa navrhovateľa okresný súd ignoroval všetky tvrdenia o vzniku škody z titulu celkových administratívnych výdajov. V tejto časti považoval jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nakoľko je skutkový základ danej veci jedinečný, je neakceptovateľné, keď súd svoje rozhodnutie odôvodní úplne rovnakými vetami ako v iných rozhodnutiach, v rámci ktorých vystupuje identický navrhovateľ a odporca. Odvolateľ tiež nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti zapríčinil dlžník - povinný. V konaní hodlal prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, predložiť dôkaz o výške majetkovej škody, okresný súd však dokazovanie neprípustne skrátil, pričom navrhovateľa nepoučil ani podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

V spojitosti s uplatnenou nemajetkovou ujmou podľa odvolateľa okresný súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Na jednej strane okresný súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom pre túto nečinnosť nenašiel žiadny objektívne udržateľný, ospravedlňujúci dôvod, na druhej strane však porušenie práva nekonštatoval a svoje rozhodnutie nevysvetlil.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pritom práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhnúť jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť.

V zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. bol navrhovateľ poučený (už aj) v predvolaní na prvotný/pôvodný termín pojednávania - na deň 6.3.2014. Tento prvotný termín bol „preložený“ zákonným sudcom na 21.3.2014, ale nepresne expedovaný s predvolaním na 19.3.2014, preto došlo k jeho odročeniu pôvodne na deň 28.3.2014 a z daného pojednávania (bez jeho začatia) na deň 16.5.2014.

Termín (konečného) pojednávania v súdnej veci (na deň 16.5.2014) prvostupňový súd určil 21.3.2014 v rámci odročenia pojednávania (bez jeho otvorenia) a právnenému zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie doručené dňa 2.4.2014. Bezprostredne v súvislosti s dotknutým termínom pojednávania navrhovateľ neučinil žiadne podanie. Okresný súd sa však zaoberal jeho elektronickým podaním vykonaným v rámci reakcie na predvolanie na termín pojednávania na deň 19., resp. 21.3.2014, ktoré obsahovalo návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“.

Okresný súd (v rámci jeho širšie/súhrnného prístupu k podaniam navrhovateľa) správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý, čo zodpovedá nižšie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 v spojení s § 119 O.s.p. umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a

konať i v neprítomnosti účastníkov. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 116/1993) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Vzhľadom na to, že v súvislosti s termínom pojednávania, na ktorom bolo vydané meritórne rozhodnutie, navrhovateľ nepožadoval jeho odročenie, je bezpredmetné zaoberať sa povinnosťami a právami konajúceho súdu, resp. účastníkov v zmysle § 119 O.s.p.

Vyjadrenie odporcu k návrhu navrhovateľa bolo okresnému súdu doručené až po expedovaní účastníkom predvolania na termín pojednávania na deň 19, resp. 21.3.2014. Zároveň ide o vyjadrenie navrhovateľovi „chronicky známe“, ktoré je totožné v stovkách obdobných vecí/konaní vedených medzi navrhovateľom a odporcom. V posudzovanej veci pritom odporca výslovne zdôraznil, že sa jedná o vyjadrenie pre všetky obdobné prípady sporu účastníkov prejednávane a rozhodované zákonnou sudkyňou (v súdnom oddelení 10C). Nadväzne je plne akceptovateľným postup okresného súdu, keď vyjadrenie elektronicky zaslal navrhovateľovi 17.3.2014 a súčasne vykonal oboznámenie s obsahom dotknutého vyjadrenia na nariadenom pojednávaní.

Nemožno sa stotožniť s tvrdením navrhovateľa ohľadne konania „vylúčeného“ sudcu. Zákonný sudca sa vo veci necítil byť zaujatý a vo vzťahu k obsahovo zmätočnému podaniu navrhovateľa (o.i. formulujúcemu neexistujúci inštitút „generálnej námietky zaujatosti“) platí záver odvolacieho súdu (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/256/2013 z 31.5.2013; doručené navrhovateľovi 2.7.2013). Preto nebol/nie je dôvod na rozhodovanie o nevznesenej námietke zaujatosti. Ani v posudzovanom odvolaní neuviedol odvolateľ žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať vylúčenie zákonného sudcu.

V súdnej veci návrh na prerušenie konania podaný nebol, niet preto rozhodnutia, na právoplatnosť ktorého by bolo možné/potrebné vyčakať. Vnútorne protirečivým je odvolanie v časti, v ktorej navrhovateľ na jednej strane vytyka okresnému súdu vykonanie pojednávania, zároveň však zdôrazňuje, že bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia. Taktiež mylnou je úvaha odvolateľa o povinnosti súdu, v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je totiž výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu (odhliadnuc od okolnosti, že v súdnej veci sa odporca vyjadril) nepochybne bez ďalšieho neznamena povinnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané (aj) oboznámením obsahu (kópie) exekučného spisu sp. zn. Okresného súdu Martin 17Er/3216/2006 - ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu - označením povinného a spisovej značky exekútora) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (jeho str. 10-11; č.l. 140-141 spisu). Z uvedeného vyplýva, že zásadný dôkaz, na základe ktorého súd dospel k svojmu záveru je exekučný spis, ktorého pripojenie a oboznámenie žiadal samotný navrhovateľ a súd teda rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, iniciovaného práve navrhovateľom.

V rámci meritórneho posúdenia veci odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. K zásadnému záveru okresného súdu o nepreukázaní vzniku škody a nemajetkovej ujmy (o neunesení dôkazného bremena v tejto otázke) odvolateľ nepredložil relevantnú (a hlavne konkrétnu, odzrkadľujúcu jedinečnosť súdnej veci) protiargumentáciu.

Len pre úplnosť krajský súd dodáva, že pri uplatňovaní nároku na náhradu škody, či nemajetkovej ujmy podmienenej konkrétnym individualizovaným konaním (nesprávnym úradným postupom) musia byť tak skutkové tvrdenia o jej vzniku, ako aj súvisiace dôkazy (minimálne vo forme ich označenia), náležite konkrétne a jedinečné. V posudzovanom návrhu (ako v stovkách ďalších identických meritórnych podaní navrhovateľa) práve táto individuálna špecifikácia absentuje. Navrhovateľ používa len značne

všeobecnú argumentáciu, ktorá je „použiteľná“ takmer v akomkoľvek prípade, čo je však z hľadiska unesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena v jednotlivu určenej veci nedostatočné.

Navyše v posudzovanom prípade išlo o prieťahy v konaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora, čiže aj počas rozhodovania exekučného súdu exekúcia pokračovala a pôvodný exekútor nebol nijako (právne) limitovaný, či obmedzovaný v jeho činnosti. Keďže napokon exekučný súd návrh na zmenu súdneho exekútora zamietol, vyhlásil exekúciu za neprípustnú a túto zastavil, paradoxne exekúcia v prospech navrhovateľa bola vykonávaná dlhšie, akoby bola vedená v prípade bezprieťahového rozhodovania exekučného súdu. Odhliadnuc od toho, sa (minimálne) javí nezákonnosť samotnej exekúcie ako celku.

Zároveň platí, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacie námietky spočívajúce v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, resp. „že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník“ nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Ide o zjavné pochybenia odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov. Obdobne tak v prípade námietky, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil. V namietanom postupe exekučného súdu totiž nešlo o vydanie poverenia, ale o posúdenie návrhu na zmenu exekútora.

Nenáležitým je napokon tvrdenie navrhovateľa o neakceptovateľnosti takého postupu súdu, keď vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom. Práve navrhovateľom predložené odvolanie je totiž svojou vyššie opísanou zmatečnosťou, ako aj odôvodneniu rozsudku nekorešponujúcim obsahom ilustráciou nenáležitého šablónovitého/typového podávania odvolaní. V protiklade s uvedeným, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia vymedzené v § 157 ods. 2 O.s.p.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil v meritórnej časti napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods.1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.